

אני א'רנו

בוב ויום מספר...

תיבת נוח

הסקר של נוח

נָעָה הִיָּתָה יִלְדָּה סִקְרָנִית שְׁאֵהָבָה מְאֹד סְפוּרִים אָבֵל לֹא סֶתֶם סְפוּרִים. הִיא הִכִּי אֶהָבָה לְשִׁמֵּעַ אֶת דֹּד חַיִּים מְסֹפֵר. כָּל יוֹם נִשְׁשִׁי, אַחֲרֵי אֲרוּחַת הַצְהָרִים אֶצֶל סִבְתָּא, הִיא הִיָּתָה מְתִישֶׁבֶת לִידוֹ וּמְחַכָּה שֶׁהוּא יִגִּיד בְּקוֹל הַמֶּכֶר:

"נו, נָעָה, אֵיזָה סְפוּר אֶת רוּצָה הַפֶּעַם?"

אָבֵל הַיּוֹם נָעָה הִתִּישְׁבָּה לִפְנֵי שֶׁהוּא הַסְפִּיק לְשָׁאֵל. הִיא נִרְאָתָה קֹצֶת עֲצוּבָה, אוּלֵי גַם כּוֹעֶסֶת, וְאָמְרָה:

"הַפֶּעַם אֲנִי צְרִיכָה סְפוּר עַל מִישָׁהוּ שֶׁעָשָׂה אֶת מָה שֶׁנֶּכּוֹן – גַּם כְּשֶׁכֵּלֶם הָיוּ נִגְדוּ."

דֹּד חַיִּים הָרִים גְּבָה, הַסֵּתֶכֶל עָלֶיהָ בְּעֵינָיו חֲכָמוֹת וְשָׁאֵל:

"קָרָה מִשָּׁהוּ בְּבֵית הַסֶּפֶר?"

נָעָה הִנָּהָה.

"כֵּן. בִּכְתָּה שְׁלִי יֵשׁ יִלְדָּה בְּשֵׁם תָּמָר. הִיא מְתִבֶּשֶׁת לִקְרָא בְּקוֹל, וְלִפְעָמִים מְתַבְּלָבֶלֶת. הַיּוֹם

הַמוֹרָה בִּקְשָׁה מִמֶּנָּה לִקְרָא, וְכִמָּה יִלְדִים הִתְחִילוּ לְגַחֵף. זֶה כָּל־כָּף הַרְגִּיז אוֹתִי! אֲזַ אֲמַרְתִּי

לָהֶם בְּקוֹל: 'תִּפְסִיקוּ! זֶה לֹא יִפָּה!' וְאֲזַ... הִתְחִילוּ לִצְחֹק גַּם עָלַי. אֶפְלוּ חֲבֵרָה שְׁלִי אָמְרָה לִי

'בְּשִׁבִּיל מָה אֶת נִדְחָפֶת?'"

נָעָה הִשְׁפִּילָה אֶת עֵינֶיהָ.

"אוּלֵי לֹא הֵיִיתִי צְרִיכָה לוֹמַר כָּלוּם..."

אָבֵל דֹּד חַיִּים רַק חִיָּף חִיָּף קָטָן, לִטֵּף לָהּ אֶת הַכֶּתֶף וְאָמַר:

"לְהַפֵּךְ. אֶת מִזְכִּירָה לִי אֶת נוֹחַ."

"נוֹחַ? מִהֶתְבָּה?" שְׁאָלָה נָעָה מִפְתָּעֶת.

"בְּדִיּוֹק. אָבֵל לִפְנֵי שְׁבָנָה אֶת הַתְּבָה נוֹחַ חֵי בְּעוֹלָם "רוֹעֵשׁ". אֲנָשִׁים עָשׂוּ מָה שֶׁרָצוּ, צָחֲקוּ,

פָּגְעוּ אֶחָד בְּשֵׁנִי. רַק נוֹחַ נִשְׁאָר יָשָׁר. הוּא לֹא הִתְוַכַּח, הוּא לֹא הָרִים אֶת הַקּוֹל. הוּא פָּשׁוּט

עָשָׂה אֶת מָה שֶׁצָּרִיף. כָּל יוֹם הוּא בָּנָה עוֹד חֵלֶק בַּתְּבָה עוֹד קוֹרָה, עוֹד דָּלֶת, עוֹד גֶּג – לְמִרוֹת

שְׁכָלֶם לַעֲגוֹ לוֹ. הוּא יָדַע שֶׁהוּא עוֹשֶׂה אֶת הַדָּבָר הַנָּכוֹן."

נָעָה חֲשָׁבָה רָגַע וְאֲזַ שְׁאָלָה:

"אֲזַ בְּעֵצָם גַּם אֲנִי בְּנִיתִי תְּבָה מִשְׁלִי, כְּשֶׁעֲמַדְתִּי לִיד תָּמָר?"

דֹּד חַיִּים קָרָץ וְאָמַר:

"כֵּן. לֹא תְּבָה שֶׁל עֵץ – אֶלָּא שֶׁל לֵב. תְּבָה שֶׁשׁוּמְרֶת עַל טוֹב. גַּם אִם אַחֲרִים לֹא מְבִינִים – אֶת

בְּפִנִּים, שׁוּמְרֶת עַל מִישָׁהוּ אַחֵר מְסַעְרָה. וְזֶה בְּדִיּוֹק מָה שֶׁנוֹחַ עָשָׂה."

דֹּד חַיִּים הַסֵּתֶכֶל עַל נָעָה, רָאָה שֶׁהִיא שׁוֹתֶקֶת וּמְקַשִּׁיבָה, וְאֲזַ אָמַר:

"אֶת יוֹדַעַת מָה? עֲכָשׁוּ אֶסְפֹּר לָךְ אֶת הַסְּפוּר הָאֲמִתִּי שֶׁל נוֹחַ – כְּמוֹ שֶׁסִּבָּא שְׁלִי סִפֵּר לִי

כְּשֶׁהֵיִיתִי יֶלֶד."

וְהוּא הִתְחִיל...

הסקל של נוח

לפני הרבה מאוד שנים, בעולם קדום ועמוס אנשים, כלם שכחו מה זה להיות טובים. במקום לעזר הם רבו. במקום לכבד הם לעגו. אף אחד לא הקשיב לקול של הלב. רק איש אחד – נוח היה ישר וטוב.

אלוהים ראה את כל הרעש והכאב בעולם ואמר לנוח:

"אני הולך להביא מבול גדול – גשם שישטוף את כל הרע מהעולם. אבל אתה, נוח, תבנה תבה ענקית – כמו ספינה. בתבה תכניס את המשפחה שלך, וגם זוג מכל חיה, שניים-שניים כדי לשמר על החיים."

נוח לא שאל שאלות. הוא פשוט התחיל לבנות. כל יום בנה עוד קיר, עוד חלון, עוד קורה. האנשים סביבו צחקו:

"חחח, מה אתה בונה? גשם בכלל לא בא!"

אבל נוח המשיך בשקט. הוא לא ענה, לא צעק – רק עבד והתכוון. ואז, יום אחד, השמים התקדרו. עננים אפרים כסו את השמש. הגשם התחיל לטפטף, ואז שטף.

ימים ולילות ירדו מים בלי הפסקה, המבול הגיע. כל הארץ התמלאה מים, ורק התבה של נח צפה בשקט עם אשתו, ילדיו, וכל החיות שבפנים.

בתוך התבה שרר שקט. נוח דאג לכלם לפילים ולחתולים, לצבים ולסנאים. כלם חיו יחד, בצפיפות אבל בשלום. זה היה בית של אכפתיות, של הקשבה, ושל סבלנות. אחרי ארבעים יום, הגשם הפסיק. אבל העולם עוד היה מלא מים. אז נוח שלח יונה לראות אם כבר אפשר לצאת. היונה חזרה בלי כלום. אחרי כמה ימים שלח אותה שוב, והיא חזרה עם עלה של זית בפיה. זה היה סימן: המים ירדו. העולם התחיל להתחדש.

נח יצא מהתבה, הסתכל סביב, וידע:

הכל מתחיל מההתחלה – עם לב נקי וטוב.

דוד חיים סיים את הספור, הסתכל על נעה ואמר:

"את מבינה? גם כשמסביב סערה את יכולה להיות התבה. לשמר על מי שקשה לו, להקשיב ללב, ולעשות את מה שנכון. לא בגלל שכלם מסכימים אלא בגלל שאת יודעת שזה טוב." נעה חייכה.

"אז בפעם הבאה שמישהו יצחק – אני אזכר את נח. ואולי גם אביא יונה."

דוד חיים חייך בחזרה:

"מספיק שתביאי לב טוב. הוא עף הכי רחוק."

הסקט של נוח

שאלות

מה קרה לתמר בכיתה?

מה נעה עשתה כשצחקו עליה?

איזה ספור ספר לה דוד חיים?

מה קרה כשנח סים לבנות את התבה?

איך לדעתכם הרגישה תמר כשצחקו עליה?

איך הרגישה נעה כשהילדים צחקו גם עליה?

מה הרגישה נעה בסוף הספור אחרי ששמעה על נח?

הסקר של נוח

שאלות

למה נוח המשיך לבנות את התבה – גם כשלעגו לו?

מה זה "לב שהוא כמו תבה"? מה הכוונה של דוד חיים?

אם הייתם במקומה של נעה – איך הייתם מגיבים?

תנו דגמה למקרה שבו עצרתם למישהו גם כשאחרים לא הסכימו.

מה אתם יכולים לעשות השבוע כדי להיות כמו נוח או כמו נעה?

איקס מיקס דריקס

הכינו "קפסח מוב" אישית:
קפסה או מעמפה עבדה
תכניסו פתקים עם דברים
מזכים שעשיתם או
שקבלתם.

הצגה זוגית - "כנשהלב שומר
על חבר"
בחרו חבר וביתר עחקו סצנה
קצרה עבדה משהו עומד לצדו
של משהו אחר.

צירו את התבה על נות -
אבל עם ילדים בפנים!
תכניסו פנימה חברים, בני
משפחה או דמויות שאיתם
אוהבים.

עצבו עולם קטן עם משפט
מחזק לתלות בפתה או בבית:
למשל: "אני בונה תבה עם
הלב שלי", או "אני לא מפתח
לעשות את מה שנכון"

חוקה
כתיבת "מענה מוב קטן":
כתבו/צירו דמות שאיתם בחרים לעזר
לה - משהו מהבתה, המשפחה או
השכונה - וכתבו איך איתם מוכנים
לעזר לה. לדגמה: "עזרתי לאחותי
לסדר את התיק", "אמרתי לחבר
שפגעו בו שהוא ילד מקסים".

הכינו קומיקס קצר - "אני
הייתי נעה"
צירו ספור עבו איתם עוזרים
למשהו למרות עפלים
שותקים.

צירו את תבת נח

הכינו יונה מניר
(אורגמי/גזרה):
על כל יונה כתבו משאלה
לעולם מוב יותר - אפער
לקשט את התלון או הילות.

צאו למסע "מתפעלי
המוב":
כתבו או ספרו על אדם
בפתה שענשה משהו מוב
השכונה - קטן או גדול.

